

כָּל בַּר נֶשׂ דְּבַכִּי, וְאָרִים קִלְיָה עַל חֶרְפֵּן בֵּיתִיהָ
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זְכִי לְמָה דְּכַתִּיב לְבַתָּר
יַחְדָּיו יִרְנְנוּ. וְזָכִי לְמַחְמֵי לֵיָה בִּישׁוּבָא
בְּחֻדּוּתָא.

מה זה נשאו קול? אלא כל אדם
שבוכה ומרים קולו על חרפן
ביתו של הקדוש ברוך הוא, זוכה
למה שכתוב אחר כך - יחדו
ירננו, וזוכה לראותו מישוב
בחזרה.

בְּשׁוּב יִי צִיּוֹן, (אמר ליה) בְּשׁוּב יִי אֶל צִיּוֹן
מִיבְעֵי לֵיָה, מָאִי בְּשׁוּב יִי צִיּוֹן אֶלָּא
בְּשׁוּב יִי צִיּוֹן וְדָאִי. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא
דְּאַתְחַרִּיב יְרוּשָׁלַם לְתַתָּא, וּכְנַסַת יִשְׂרָאֵל
אַתְתַּרְכַת, סְלִיק מְלָפָא קְדִישָׁא לְצִיּוֹן, וְאַנְגִיד
לֵיָה לְקַבְלֵיהָ, בְּגִין דְּכְנַסַת יִשְׂרָאֵל אַתְתַּרְכַת.
(השתא דאתגליא כנסת ישראל סליק ליה לנביא) וְכַד תַּתְהַדֵּר
כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל לְאַתְרָהּ, פְּדִין יְתוּב מְלָפָא
קְדִישָׁא לְצִיּוֹן לְאַתְרֵיהָ, לְאַזְדַּוּגָא חַד בְּחַד,
וְדָא הוּא בְּשׁוּב יִי צִיּוֹן. וְכַדִּין זְמִינִין יִשְׂרָאֵל
לְמִימְרָ, זֶה אֵלִי וְאַנְוָהוּ. וְכַתִּיב, זֶה יִי קוֹיְנֵנוּ
לוֹ נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ, בִּישׁוּעָתוֹ וְדָאִי.

בשוב ה' ציון? ! הנה צריך להיות
בשוב ה' אל ציון! מה זה בשוב
ה' ציון? אלא בשוב ה' ציון ודאי.
בא ראה, בשעה שחרבה
ירושלים למטה וכנסת ישראל
גרשה, עלה המלך הקדוש לציון,
ונאנח כנגדו, משום שפנסת
ישראל גרשה, ועתה שנתגלתה כנסת
ישראל, מעלה אותה אליו וכשפתחזר
כנסת ישראל למקומה, אז ישוב
המלך הקדוש לציון למקומו
להזדווג אחד באחד, וזהו בשוב
ה' ציון. ואז עתידים ישראל לומר
זה אלי ואנוהו, וכתוב זה ה' קוינו
לו נגילה ונשמחה בישועתו,
בישועתו ודאי.

יִי אִישׁ מְלַחְמָה יִי שְׁמוֹ. (שמות טו) רַבִּי אַבָּא
פְּתַח (במדבר כא) עַל פֶּן יֵאמֶר בְּסִפְר מְלַחְמוֹת
יִי אֵת וְהֵב בְּסוּפָה וְאֵת הַנְּחָלִים אֲרַנּוּן. כַּמָּה
אֵית לָן לְאַסְתַּפְלָא בְּפַתְגָּמֵי אֲוֹרֵייתָא, כַּמָּה
אֵית לָן לְעֵינָא בְּכָל מְלָהָא, דְּלִית לָן מְלָה
בְּאֲוֹרֵייתָא, דְּלָא אַתְרַמִּיזָא בְּשָׂמָא קְדִישָׁא
עֲלָהָא, וְלִית לָן מְלָה בְּאֲוֹרֵייתָא, דְּלִית בָּהּ
כַּמָּה רְזִין, כַּמָּה טַעֲמִין, כַּמָּה שְׂרָשִׁין, כַּמָּה
עֲנַפִּין. (דף נ"ו ע"א).

ה' איש מלחמה ה' שמו. רבי אבא
פתח, (במדבר כא) על פן יאמר בספר
מלחמת ה' את והב בסופה ואת
הנחלים ארנון. כמה יש לנו
להסתפל בדברי התורה, כמה יש
לנו לעין בכל דבריה, שאין לה
דבר בתורה שלא נרמז בשם
הקדוש העליון, ואין לה דבר
בתורה שאין בו כמה סודות, כמה
טעמים, כמה שרשים, כמה
ענפים.

הָבָא אֵית לְאַסְתַּפְלָא, עַל פֶּן יֵאמֶר בְּסִפְר
מְלַחְמוֹת יִי, וְכִי סִפְר מְלַחְמוֹת יִי, אֵן
הוּא. אֶלָּא הָכִי אַתְעֵרוּ חֲבַרְיָא, כָּל מָאן דְּאַגַּח
קְרָבָא בְּאֲוֹרֵייתָא, זְכִי לְאַסְגָּאָה שְׁלָמָא בְּסוּף
מְלוּי. כָּל קְרַבִּין דְּעֲלָמָא, קְטֻטָּה וְחֶרְפְּנָא. וְכָל
קְרַבִּין דְּאֲוֹרֵייתָא, שְׁלָמָא וּרְחִימוּתָא, הָדָא
הוּא דְּכַתִּיב עַל פֶּן יֵאמֶר בְּסִפְר מְלַחְמוֹת יִי
אֵת וְהֵב בְּסוּפָה, כְּלוּמַר, אֵהְבָה בְּסוּפָה.

כאן יש להסתפל, על פן יאמר
בספר מלחמת ה' - וכי ספר
מלחמות ה' היכן הוא? אלא כאן
התעוררו החברים, שכל מי
שעורף קרב בתורה, זוכה
להרבות שלום בסוף דבריו. כל
הקרבות שבעולם - קטטה
וחרפן, וכל הקרבות של התורה
- שלום ואהבה. זהו שכתוב על
פן יאמר בספר מלחמת ה' ואת
והב בסופה, כלומר, אהבה